

Ació de Gràcies

M'han dit:
— En tal,
per usar una expressió
als nostres clàssics cara,
és mort.
I s'endevinava
la femenivola aventura.

I jo dic:
Us regracio, Senyor,
per conservar-me
per les gràcies,
cada dia repetides,
de la dona.
I per el plat
de la taula casolana.
I els besos innocents
que els fills em donen.

RICARD JORDÀ

Reincident amor

Encara, amor, encara?
i no en tens prou del basardós suara?
Si tinc l'esguard mig orb
de tan plorar
— ala de corb
inútil per volar —
per que del cor remoure un vell coliu
que aparentment és mort pro al fons és viu?
No saps que d'un esquitx
pot abrandar-se encara un nou desig?
amor reincident
recula avui el pas inavinent,
i tu, o, cor! desperta!
serenitat i seny, i alerta! alerta!

MARIA CONCEPCIÓ CARRERAS

L'últim madrigal

En el perpetu oci
d'aquest cor meu que sols per tu llanguia — oh si,
dins el lúgubre hostal, els verms no fessin nit! —
assajaria amb la mortal despulla
d'imitar flors d'encesa fulla,
només pel gaudi breu de veure'm convertit
en el flam viu que ara reposa
— ah com t'envejo, casta rosa! —
confidentment sobre el teu pit.

JOSEP CONGOST (1938)

Vora el riu

A la ribera ombrivola
del Fluvià d'Olot
em vénen les memòries
dels dies esvanits
d'aquella meva infància
que va passar-hi com
l'aigua del riu llisquivola
que miro somniós.

Migdia, calma esplèndida,
albes de vora el pont,
mirall verdós de l'aigua,
muntanyes, quietud...
Aquesta hora és tan plàcida
com les millors d'abans.
Mes ai! totes són frèvoles
les hores que vivim.

JOSEP M.ª CAPDEVILA
(1925)

Sia ma veu aquella veu humana
que en la quietud del camp haurà colpit
més d'algun cop, la vostra passa vana,
i us haurà dut ingràvida i llunyana
una cançó prenyada de neguit,
en l'hora que els pollancs s'esbalaeixen
en la blavor d'un cel massa serè,
quan en el vent les fulles s'esbandeixen
i les sentors dels boscos emergeixen
com si la terra repreneués alè.

JOSEP MUNTEIS (1898-1970)

La nit de Sant Joan

Són les hores enciseres
de la nit de Sant Joan,
i amoroses missatgeres,
per sobre el blat onejant,
les aures porten l'espurna
que s'escampa en la foscor,
i la serra taciturna
clapeja de resplandor.

I en rondant la vall pregona
auriola la ciutat
una fúlgida corona
de roses en bell esclat;
i vibra l'àuria florida
com les estrofes d'un cant,
el cant sublim de la Vida
que s'eleva flamejant.

JOSEP M.ª de GARGANTA